

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: a) X., nar. X.
b) X., nar. X.
zastoupená matkou žalobkyní a)
obě státní příslušnost Kyrgyzská republika
bytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2019 č. j. OAM-550/ZA-ZA11-P10-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhaly zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž žalobkyním neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, §

14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí bylo doručeno dne 29. 1. 2019.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně a) uvedla, že její manžel N. N. je z Uzbekistánu, účastnil se Andižanských událostí v roce 2005. Když manžela poznala, nevěděla, že je Uzbek, protože používal kazašské doklady, od roku 2008 žijí společně, v tuto dobu se dozvěděla pravdu. V současné době je hledají, protože zjistili, kdo její manžel je, konkrétně je v současné době pronásleduje tajná služba Kyrgyzstánu a Kazachstánu, které spolupracují s uzbeckou policií. Jmenovaná uvedla, že manžela chtějí vrátit do Uzbekistánu a tam ho zabijí, již v roce 2008 zadrželi a uvěznili manželova bratra, dále když manžel utekl v roce 2007, vyslyšaly bezpečnostní složky jeho otce a mučily ho. Jmenovaná vyjádřila obavu o svoji dceru, kterou mohou využít a vydírat je skrze ni. V případě návratu do Kyrgyzstánu se obává zadržení a uvěznění, dále předání manžela do Uzbekistánu, manželovi přišlo předvolání kazašské policie na konci května 2016.
3. Z hlediska azylového příběhu žalobkyň je zcela zásadní vazba na manžela žalobkyně a) a otce nezletilé žalobkyně b), který se u soudu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-551/ZA-ZA11-P10-2016, ze dne 8. 1. 2019, kterým mu rovněž nebyla udělena mezinárodní ochrana. Žalobkyně a) byla předvolána k výsledku na státní zastupitelství v Republice Kyrgyzstán. Z předvolání nevyplývá, v jakém procesním postavení má být žalobkyně slyšena. V textu předvolání je obsaženo poučení podle čl. 29 zákona o státním zastupitelství Republiky Kyrgyzstán, a sice o možnosti nechat adresáta předvolání předvést. Z ustanovení čl. 29 zákona o státním zastupitelství však již neplyne, na které osoby dopadá jeho osobní působnost, tedy v jakém procesním postavení v trestním procesu daná osoba musí být. Podle názoru žalobkyň je nutno usuzovat na to, že žalobkyně měla být vyslechnuta jako obviněná, resp. podezřelá, a to s ohledem na skutečnost, že výslech svědků upravuje čl. 58 trestního řádu Republiky Kyrgyzstán. Tvrzení žalovaného o tom, že z předmětného předvolání neplyne nějaká hrozba pro žalobkyni, jež by měla představovat azylově relevantní důvody jejího pronásledování, je podle jejího názoru pouhou spekulací. Žalovaný ani nevyhodnocoval ustanovení čl. 29 zákona o státním zastupitelství, natož aby se zabýval motivy státního zastupitelství k předvolání žalobkyně. V tomto ohledu žalovaný úřad nezjistil náležitě skutkový stav bez důvodných pochybností. Pokud nelze určité tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu doložit, ale ani vyvrátit listinnými či jinými důkazy a žadatel splní podmínky uvedené v čl. 4 odst. 5 směrnice Rady 2004/83/ES, správní orgán je povinen z takového tvrzení vycházet. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 66/2008 - 70. Tvrzení žalovaného, že se jedná toliko o předvolání ve věci jejího manžela, který je stíhán pro padělání cestovního dokladu, nemá ve správním spise oporu. I kdyby však měla žalobkyně být „toliko“ svědkyně v řízení proti jejímu manželovi, nezhodnotil žalovaný dostatečně to, zda jí hrozí mučení. Nezvážil rovněž, jestli jí bude skutečně poskytnuto právo odepřít výpověď proti manželovi podle ustanovení čl. 58 trestního řádu Republiky Kyrgyzstán. Pokud žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že žalobkyně vycestovaly do Evropské unie bez větších potíží, aniž by byly pronásledovány, pak žalobkyně s tímto závěrem

žalovaného nemohou souhlasit. Žalobkyně chtěly vycestovat již dříve, ale nedařilo se jim opatřit si pro cestu potřebné doklady. Subjektivní stránka obavy je v případě žalobkyň naplněna, neboť chování jejich rodiny (desetileté utajování skutečné totožnosti manžela) skutečné obavě žalobkyň nasvědčuje. Pokud jde pak o objektivní stránku obavy z pronásledování, tato obava je potvrzena jednak zprávami o zemi původu žalobkyň a jednak předvoláním k výslechu na státní zastupitelství. Zde žalobkyně poukazují například na výroční zprávu Human Rights Watch, ze které vyplývá, že v trestních řízeních jsou uplatňovány metody, které lze v souladu s mezinárodním právem považovat za mučení. Stejná informace pak vyplývá ze zprávy Federace proti mučení, mučení je v Kyrgyzstánu nadále rozšířeno, a to jak ve věznicích, tak u policejních orgánů. Ze zprávy Human Rights Watch dále vyplývá, že v zemi původu žalobkyň není zaručeno právo na spravedlivý proces a Uzbekové jsou vystaveni diskriminačnímu jednání. Diskriminace manžela by měla zajisté i dopad do jejich práv. Mučení ze strany státních aktérů se dotýká i nezletilých osob, jak uvádí zpráva Global Voices Central Asia. Žalovaný úřad celou svou argumentaci v odůvodnění naříkaného rozhodnutí vystavěl toliko na hypotéze, že žalobkyně je předvolávána jako svědek a že skrývání pravé totožnosti manžela nemá žádnou azylovou relevanci. Žalovaný sám v odůvodnění svého rozhodnutí uznal, že protesty v roce 2005 vyústily v závažné porušování lidských práv jejich účastníků. Neudělení mezinárodní ochrany pak odůvodnil tak, že hrozba pronásledování po změně politického vedení v Uzbekistánu již není dána. Žalovaný tak na jednu stranu uznal obavu manžela z pronásledování po roce 2005, na stranu druhou, když se však 10 let rodina skrývala za použití fiktivní identity manžela, azylová relevance již nebyla shledána. Rozhodnutí je nelogické, tedy nepřezkoumatelné.

4. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dospěl k názoru, že nezletilá žalobkyně nebude pronásledována, neboť na ni dopadnou toliko negativní důsledky právní odpovědnosti rodičů, kteří měli spáchat protiprávní jednání spočívající v užívání fiktivní totožnosti. Žalovaný se případem nezletilé žalobkyně b) vůbec nezabýval. Neposuzoval rovněž, zda postačí to, že za ni podala žádost zákonná zástupkyně, či zda není třeba souhlasu druhého rodiče. O žádosti žalobkyně b) pak žalovaný nerozhodl samostatným výrokem (srovnej závěry rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 787/2000 – 20). Rozhodnutí správního orgánu tak je ve vztahu k nezletilé žalobkyni b) vadné, neboť o její žádosti nebylo rozhodnuto samostatným výrokem.
5. Žalobkyně namítají, že rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu podle ustanovení § 14 azylového zákona je nepřezkoumatelné. Žalovaný úřad se totiž nezabýval nejlepším zájmem nezletilé žalobkyně b), zejména tím, že na území České republiky (dále jen „ČR“) je již integrována, navštěvuje zde základní školu, přičemž prospívá s vyznamenáním. Podle ustanovení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Žalovaný neuvedl přezkoumatelné důvody, které jej vedly k tomu, že nezletilou žalobkyni b) nevyslechnul. Žalovaný v odůvodnění naříkaného rozhodnutí rovněž nezhodnotil, zda nezletilé žalobkyni b) reálně hrozí odejmutí rodičům a v jakých podmínkách by se následně nacházela. Žalobkyně jsou přesvědčeny, že vycestování nezletilé žalobkyně b) není v jejím nejlepším zájmu.

6. Pokud jde pak o důvody pro udělení doplňkové ochrany, nutno uvést, že zletilá žalobkyně a) je vyšetřována orgány ve své vlasti. Důvod tohoto vyšetřování není zcela znám ani žalobkyni, stejně jako není znám žalovanému, který o něm toliko spekuluje. Žalobkyně a) však vyjadřuje obavu, že jí hrozí ze strany státního původce nebezpečí mučení, a to již při jakémkoliv výsledku. Žalovaný se s touto okolností v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec přezkoumatelným způsobem nevypořádal.
7. Žalobkyně b) konečně uvádí, že nebude možné soužití s manželem v zemi původu, neboť v současné době roste napětí mezi Kyrgyzstánem a Uzbekistánem. Podle informace Ministerstva zahraničních věcí ČR jsou státní hranice mezi těmito státy zaminovány. Konkrétně se ve zprávě uvádí: *„Vzhledem ke stálému napětí na kyrgyzsko-uzbecké a kyrgyzsko-tádžické hranici MZV ČR nedoporučuje cestovat do provincií Batken, Osh a Jalal-Abad na západě a jihozápadě Kyrgyzstánu. V uvedených provinciích často dochází k incidentům mezi pohraničníky zmíněných zemí, část hranice mezi Kyrgyzstánem a Uzbekistánem je pravděpodobně zaminována.“* Žalobkyně jsou názoru, že ČR je za současné situace jediným státem, kde mohou realizovat svůj rodinný život. Vycestování by mělo za následek zcela zásadní porušení práva na rodinný život podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V důsledku vycestování žalobkyň by bylo zasaženo do práva na rodinný život, neboť otec nezletilé žalobkyně b) bude jen těžko na základě své pravé uzbecké identity moci žít v Kyrgyzstánu s žalobkyněmi.
8. Dne 28. 3. 2019 podaly žalobkyně doplnění žaloby, k novým námitkám (nedostatečnost podkladů, deportace Uzbeků, neudělení azylu podle § 13 zákona o azylu, digitalizace systému) soud nemohl přihlížet (ust. § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“, a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu), žalobkyně pak dále rozvíjely námitky stávající. Soud v této souvislosti též uvádí, že odkazované zprávy jsou datované před vydáním napadeného rozhodnutí, žalobkyním nic nebránilo tyto zprávy předložit žalovanému (zároveň je zřejmé, že většina zpráv není aktuální).
9. Žalobkyně zdůraznily zásadu „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“. Pokud jde o standard důkazního břemene, Nejvyšší správní soud akceptoval test „přiměřené pravděpodobnosti“ pro zkoumání „odůvodněnosti strachu z pronásledování“ podle § 12 písm. b) zákona o azylu, a test „reálného nebezpečí“ pro zkoumání „důvodnosti obav, že cizinec utrpí vážnou újmu“ pro zkoumání zásady non-refoulement. Podle soudu se standard „přiměřené pravděpodobnosti“ aplikuje i v rámci posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele o azyl. Podle soudu lze konstatovat, že žalovaný nemůže ze svého posuzování vyloučit tvrzené skutečnosti např. pouze proto, že nelze vyloučit jiný průběh události než ten předestřený žadatelem, či že existuje alternativní vysvětlení pro určité skutečnosti, které je stejně pravděpodobné. Žalovaný může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Pokud je byť jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé, či že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí žadatel, žalovaný nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování; naopak, musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém

posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu. Pokud pak tvrzení žadatele splňuje podmínky uvedené v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, je žalovaný povinen z něho vycházet (srov. rozsudek Nejvyššího soudu 5 Azs 66/2008 ze dne 30. 9. 2008).

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. V průběhu správního řízení žalobkyně a) jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že se obává pronásledování manžela, který uprchl z Uzbekistánu po událostech v Andižanu, kyrgyzskými, kazašskými a uzbekými bezpečnostními složkami, které spolupracují, a v této souvislosti se obává zatčení a uvěznění z důvodu krytí manžela. V případě nezletilé se pak zákonná zástupkyně obává její špatné situace s ohledem na potíže rodičů.
11. K žalobním bodům žalovaný uvádí, že při posuzování případu žadatele o azyl musí vycházet ze zásady individuálního posuzování jednotlivých žádostí. V první řadě je tak ve svých úvahách omezen samotnými sděleními žadatele o azyl, a až následně může tato sdělení hodnotit na podkladu informací o zemi původu. V této souvislosti odkazuje žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 21/2004 ze dne 6. 10. 2004 : *„Správní orgán není povinen seznamovat žadatele o azyl s důvody, pro které by mohlo být jeho žádosti vyhověno, a není ani povinen zkoumat, zda žadatel mohl mít i jiné důvody pro udělení azylu, o nichž správní orgán neinformoval. Správní orgán nepochybil, jestliže nezjišťoval a nehodnotil skutečnosti jiné, neuplatněné. Je třeba znovu zdůraznit, že soud se mohl zabývat pouze důvody, které byly uplatněny buď ve správním řízení, nebo vzneseny v podané žalobě.“*
12. V řízení nebyla zjištěna žádná reálná indicie o cílené aktivní spolupráci tajných bezpečnostních služeb Kyrgyzstánu, Kazachstánu a policie Uzbekistánu stran s cílem činit jakékoli nestandardní a závažné kroky vůči osobě žalobkyně a) a její nezletilé dceři žalobkyni b) z důvodu postupu manžela, resp. otce nezletilé, které by bylo možno ve své povaze vyhodnotit za vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Pokud jde o případný výslech či vyšetřování žalobkyně a) v Kyrgyzstánu stran nepravé identity manžela na základě žádosti kazašských úřadů v případě návratu do země, žalovaný konstatoval, že případného šetření stran padělané totožnosti manžela ze strany státních orgánů si žalobkyně musela být vědoma od počátku vztahu s partnerem, nejedná se zde o žádný neoprávněný zásah státních orgánů do práv žalobkyň. Žalobkyně a) v roce 2015 vědomě uzavřela bez vážného důvodu neplatný sňatek s osobou s fiktivní identitou na základě předchozích padělaných dokladů, dále nechala změnit dosavadní příjmení nezletilé podle falešného příjmení partnera, v tomto směru bude nadále jistě nucena čelit administrativním a právním těžkostem po zjištění stavu věci ze strany kyrgyzských státních orgánů, a to zcela oprávněně. Žalobkyně a) uvedla, že o událostech v uzbekém Andižanu v roce 2005 v podstatě nic nevěděla, všechny informace, včetně informací o dalších osobách a rodině manžela v Uzbekistánu má zprostředkovaně od manžela, se kterým začala žít tři roky po jeho odchodu z Uzbekistánu, kdy ona sama zpočátku neznala jeho pravou identitu, nepodílela se ani na jeho odchodu ze země ani na padělání dokladů, doposud v zemi své státní příslušnosti

žila bez jakýchkoli potíží. Skutečnost, že manžel obdržel předvolání kazašské policie v roce 2016, neměla žádný reálný vážný dopad do života žalobkyně a jejich bezpečnosti, nezletilá opakovaně v roce 2017 překročila kyrgyzsko-kazašskou státní hranici, byly jí vydány za účelem vycestování platné doklady a byť ani jeden z rodičů nebyl v zemi přítomen, bylo jí bez potíží umožněno s tetou vycestovat mimo území země původu. U nezletilé nebylo výpovědí zákonné zástupkyně v řízení zjištěno, že by tato opouštěla zemi původu za vypjaté tíživé situace pod tlakem intenzivního a opakovaného jednání vůči její osobě, či že by měla jakékoli těžkosti vlivem jednání jejích rodičů ze strany státních orgánů Kyrgyzské republiky. Nezletilá navštěvovala mateřskou školu, pobývala se svojí tetou v místě původního bydliště rodičů v B., z důvodu stesku po rodičích a velkých veder cestovala ke své babičce k jezeru I. Tento fakt rozhodně nepodporuje obavu vyjádřenou žalobkyní v rámci provedeného řízení o cílené spolupráci tajných služeb tří zemí a možném cíleném vydírání státních orgánů prostřednictvím nezletilé, kterou rodiče zanechali v Kyrgyzstánu u příbuzných v roce 2016, nelze se tedy domnívat, že by se tak mělo stát aktuálně v případě jejich návratu do země původu. V řízení nebylo shledáno žádné reálné jednání kyrgyzských státních orgánů vůči žalobkyním, tím méně jednání, které by ve své povaze a intenzitě bylo možno vyhodnotit jako vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Manžel žalobkyně a) skutečnost o cíleném hledání rodiny bezpečnostními složkami na území Kyrgyzské republiky v místě bydliště matky žalobkyně a) v oblasti jezera I. vlastní výpovědí ze dne 17. 6. 2016 nepotvrdil. Jmenovaný byl konkrétně upozorněn na nesrovnalosti ve výpovědích obou manželů stran cílených návštěv bezpečnostních složek a vyzván, aby je vysvětlil. Jmenovaný uvedl, že v Kyrgyzstánu nikdo proti nim nic nepodnikl, žádné potíže neměli, v případě policisty, který se vyptával na manžela žalobkyně a) synovce žalobkyně a) v místě pobytu na návštěvě u matky žalobkyně a), se jednalo o kontrolní otázky stran pobytu neznámého člověka ve vesnici, v souvislosti s častými krádežemi dobytka v oblasti, manžel výslovně během pohovoru dne 17. 6. 2016 uvedl, že jeho manželka věc zprostředkovaně špatně pochopila, když si učinila závěr o návštěvě bezpečnostních složek motivované přímo osobou jejího manžela, resp. zájmem o něho v souvislosti s jeho identitou a případným navrácením do Uzbekistánu.

13. O reálných obavách ze zacházení ze strany státních orgánů Kyrgyzstánu nesvědčí ani postup žalobkyně a) a jejího manžela stran úředního zápisu do rodného listu nezletilé, když manžel žalobkyně ve své výpovědi ze dne 17. 6. 2016 uvedl, že rodina mu zaslala jeho uzbecký rodný list pro účely zápisu na matrice po narození dítěte, a vědomě se tak prokazoval svým uzbeckým rodným listem na území Kyrgyzské republiky K předvolání žalobkyně a) na prokuraturu v B., žalovaný uvedl, že z obsahu nevyplývá skutečnost, že žalobkyně a) je hledanou osobou, jak uvedla do protokolu o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 20. 12. 2018, ani skutečnost, že je osobou podezřelou, či obviněnou, tím méně, že by se v takové situaci měla ocitnout z azylově relevantních důvodů, což je pro hodnocení věci zásadní. Poučení o předvedení předvolané osoby je standardním postupem, přičemž pokud by žalobkyně byla předvolána za účelem podání vysvětlení stran padělané totožnosti jejího partnera a otce nezletilé, pak takovou skutečnost nelze vyhodnotit jako jakkoli nepřiměřenou či nespravedlivou a ve své povaze ji posoudit jako pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

14. Jako podklad k rozhodnutí využil žalovaný kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru též širokou škálu informací o zemi původu, o politické a bezpečnostní situaci v zemi a stavu dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu. Veškeré tyto informace jsou součástí spisového materiálu, žalobkyni a) byla dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobkyně této možnosti využila, k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí se dostavila, a do protokolu uvedla, že se s jejich obsahem nebude blíže seznamovat ani se k jejich obsahu a zdrojům informací nebude vyjadřovat. Žalobkyně doplnila, že jí v prosinci 2018 přišla v Kyrgyzstánu výzva, že je hledaná osoba. Na doplňující dotaz ohledně zmíněného dokumentu žalobkyně sdělila, že neví od koho a z jakého důvodu jí výzva přišla, informaci má od sestry.
15. Dle protokolu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1. 12. 2017 žalobkyně a) podala žádost o mezinárodní ochranu i jménem své nezletilé dcery. Vzhledem k nízkému věku dítěte nevyslechl však žalovaný to o dítě přímo, ale jen prostřednictvím jeho zákonné zástupkyně, neboť kvalita takového svědectví by byla věkem dítěte v době odchodu z vlasti zásadně ovlivněna, a nemá tak zásadní vliv na rozhodnutí správního orgánu. Proto žalovaný správní orgán od provedení pohovoru přímo s nezletilým dítětem v souladu s ustanovením § 23 odst. 2 zákona o azylu upustil, a vycházel z pohovoru provedeného s jeho zákonnou zástupkyní, neboť má za to, že je řádně a úplně zjištěn skutečný stav věci. Tyto skutečnosti jsou součástí protokolu o pohovoru, který žalobkyně vlastnoručně podepsala a s jehož obsahem vyjádřila výslovný souhlas. Žalovaný tudíž námitku neprovedení výslechu dcery shledává zcela účelovou a navíc nedůvodnou.
16. K námitce neudělení humanitárního azylu žalovaný odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, jmenovitě na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 112/2004, shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, která se v otázce přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu ustálila na stanovisku, že *„azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“* Udělení azylu z humanitárních důvodů na základě správního uvážení žalovaného dle § 14 zákona o azylu řeší předcházející judikatura Nejvyššího správního soudu v řadě rozhodnutí, např. rozsudek ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72. Otázkou se zabýval též Ústavní soud v rozhodnutí ze dne 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02, v němž mimo jiné uvedl, *„že jednotícím principem je diskreční pravomoc správního orgánu, do níž soudům*

nenáleží zasahovat, leda by správní orgán nedospěl ke svému rozhodnutí řádným procesním postupem, nebo by jeho rozhodnutí nebylo řádně a logicky odůvodněno.“

17. K námitce článku 3 Úmluvy o právech dítěte, žalovanému nezbyvá než oponovat výlučností legalizace pobytu ve spojení s mezinárodní ochranou pro politické pronásledování podle zákona o azylu, kterou nelze zaměňovat za legalizaci pobytu podle zákona o pobytu cizinců, přičemž oba tyto zákony svou úpravou aplikují nejlepší zájem dítěte a zejména dbají na ochranu jednoty rodiny cizinců na území ČR. Nemůže se proto stát, že by se nezletilá žalobkyně b) musela bez svých rodičů vrátit do země původu. V této souvislosti žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 14/2008: *„Jakkoli je zájem dítěte dle čl. 3 citované Úmluvy předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí a státy, které jsou smluvní stranou Úmluvy, jsou povinny zajistit, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli (čl. 9 Úmluvy), nelze tyto principy samy o sobě podřadit pod další, nad rámec zákonem o azylu stanovené důvody pro udělení mezinárodní ochrany a správní soud nemá žádnou zákonnou možnost žalobou napadené rozhodnutí s odvoláním na výše uvedené principy zrušit.“*
18. K námitce žalobkyně, že žalovaný nedostatečně zhodnotil možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, žalovaný uvádí, že žalobkyně v průběhu řízení neuvedla žádnou ze skutečností, kterou by bylo možné podřadit vážné újmě ve smyslu § 14a zákona o azylu. Vzhledem k uvedenému žalovaný logicky nedospěl k závěru, že by žalobkyním v zemi původu vážná újma hrozila. Žalobkyně pouze domýšlí krajní scénáře v případě návratu do země původu a snaží se žalovanému i soudu podsunout své domněnky jako skutečnost, aniž by měly jakoukoli reálnou spojitost s jejím azylovým příběhem. Žalobkyní předestřené skutečnosti v průběhu správního řízení žalovaný neshledal azylově relevantní tak, jak to vyžaduje dikce zákona o azylu. Navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

19. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
20. Dne 14. 6. 2016 žalobkyně a) žádost o udělení mezinárodní ochrany ČR. K důvodům podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že její manžel je z Uzbekistánu, účastnil se Andižanských událostí v roce 2005, šlo o obrovskou demonstraci, která byla velmi krvavě rozehnána, uzbeckí vojáci postříleli civilisty. Když manžela poznala, nevěděla, že je Uzbek, protože používal kazašské doklady, od roku 2008 žijí společně, v tuto dobu se dozvěděla pravdu. V současné době je hledají, protože zjistili, kdo její manžel je, konkrétně je v současné době pronásleduje tajná služba Kyrgyzstánu a Kazachstánu, které spolupracují, a uzbecká policie také. Manžela chtějí vrátit do Uzbekistánu a tam ho zabijí, již v roce 2008 zadrželi a uvěznili manželova bratra, dále když manžel utekl v roce 2007, vyslyšely bezpečnostní složky jeho otce a mučily ho. Jmenovaná vyjádřila obavu o svou dceru, kterou mohou dle jejího vyjádření využít a vydírat je skrze ni.

21. Během pohovoru dne 16. 6. 2016 žalobkyně a) sdělila, že svého manžela poznala v roce 2007, v roce 2008 spolu začali žít, oficiálně uzavřeli sňatek až v roce 2015. K andižanským událostem jmenovaná uvedla, že o nich měla jen malé ponětí, nevěděla přesně, co se stalo, v roce 2008 jí manžel vše vyprávěl. Manžel používal krycí kazašské jméno N. N. Problémy v Kyrgyzstánu nastaly v roce 2015 po jejich sňatku. Matka kamaráda, se kterým manžel utekl z Uzbekistánu a který žil také v B., v roce 2016 onemocněla, přičemž dotyčný ji jel do Uzbekistánu navštívit, neboť předpokládal, že se na události již zapomnělo. Manžel hovořil s bratrem dotyčného, ten mu sdělil, že tři dny po jeho příjezdu byl zatčen, manžel byl varován, aby byl opatrný, neboť může ve vězení vše policii sdělit. Na základě uvedeného odjeli s manželem k rodičům do města I. a začali hledat způsob, jak odjet do Evropy. Přes známé našli firmu, která cestu zařídila. Do uvedené doby neměli v zemi původu žádné potíže, manžel žil s novými doklady, domnívali se, že se na vše zapomnělo, ale manžel žil v neustálém strachu. Hrozný rok byl dle jmenované rok 2009, kdy byl zabit manželův bratr, už tehdy manžel říkal, že je to konec, že by měli někam odjet, snažili se vyřídit si víza, ale neúspěšně, jmenovaná nezná důvody. Po příjezdu do ČR se dozvěděla od rodičů, že se nějakí lidé na ně vyptávali, ukázali průkaz bezpečnostních služeb, jednalo se o jednu návštěvu těchto osob. Dále jmenovaná uvedla, že se jen ze zajímavosti bratrance, který dříve pracoval u policie, zeptala, co se stane s člověkem zadrženým v souvislosti s andižanskými událostmi, dotyčný dle jmenované uvedl, že taková osoba je poslána do Uzbekistánu, kde ji zavřou, a následně i lidi, kteří mu pomáhali. Konkrétní problémy jmenovaná v Kyrgyzstánu doposud se státní mocí neměla, má obavy, že již jsou informace k osobě jejího manžela známy. K pobytu své dcery jmenovaná sdělila, že tato žije u její sestry v B., sestře je již 60 let, situaci špatně snáší a chce, aby si rodiče dceru co nejrychleji odvezli. Jmenovaná vyjádřila obavu z vydírání přes dceru. Jmenovaná neměla žádné potíže s vycestováním z Kyrgyzstánu. V případě návratu do Kyrgyzstánu se jmenovaná obává zadržení a věznění, dále předání manžela do Uzbekistánu. Manželovi přišlo předvolání kazašské policie na konci května 2016, volal mu spolubydlící. Jmenovaná neví, jaká je situace nyní, za pobytu v Kyrgyzstánu se nic nedělo, manžel s vycestováním z Kyrgyzstánu problémy neměl. K dokladům svého manžela jmenovaná sdělila, že si v roce 2006 koupil kazašský občanský průkaz, nedávno si jej změnil, končila mu platnost, dřív bylo dle jmenované snadnější sehnat falešné doklady. Na otázku, jak se bezpečnostní složky dozvěděly o pobytu manžela u matky žadatelky, jmenovaná sdělila, že si myslí, že měly nějaké informace od osoby, kamaráda, který byl zatčen v Uzbekistánu. Na otázku, z jakého důvodu nevycestovala taktéž dcera žadatelky, jmenovaná uvedla, že by nedostala vízum, dále nechtěla riskovat, neboť nevěděla, do čeho jde.
22. Dne 18. 11. 2017 přicestovala na území ČR nezletilá dcera žadatelky, žalobkyně b), za kterou dne 28. 11. 2017 jmenovaná taktéž požádala o udělení mezinárodní ochrany. Dne 1. 12. 2017 poskytla žalobkyně a) jako zákonná zástupkyně žalobkyně b) údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR za nezletilou K důvodům podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že manžel zákonné zástupkyně a otec nezletilé se účastnil v roce 2005 andižanských událostí, nyní je hledán soudem, proto měli obavy o dceru, aby se nestala obětí vydírání. Do ČR nezletilá přicestovala na cestovní doklad a české vízum. Doklad sestře pomohla pro dceru zařídit její kamarádka, při vyřizování uvedla, že jede do Karlových varů odpočívat, nemá dítě kde nechat.

Sestře žadatelka zanechala spolu s manželem plnou moc pro zastupování ověřenou notářem. Po uplynutí platnosti udělené plné moci kamarádka z pasové služby vytvořila falešnou plnou moc s podpisy jiných osob, které ověřil notář. Do Almaty z Kyrgyzstánu nezletilá odcestovala s osobním řidičem zástupkyně rektora VŠ, kamarádky zákonné zástupkyně, na hranicích Kyrgyzstánu a Kazachstánu přes oficiální přechod, nebyly s tím potíže. Sestra s nezletilou uskutečnila zkušební přechod přes státní hranici 25. 10. 2017. K životu nezletilé v zemi původu během nepřítomnosti rodičů jmenovaná sdělila, že chodila do mateřské školy, stýskalo se jí, kvůli stesku ani pořádně do školy nechodila, sestra ji vzala k matce na jezero I. Nezletilá neměla během svého pobytu v zemi žádné problémy se státními orgány země. Na otázku ohledně obavy o možnosti vydírání prostřednictvím dcery, jmenovaná sdělila, že možnost vydírání předpokládala, myslela si, že by se to mohlo třeba stát, ve skutečnosti státní orgány a o její osobě a dceři nic nevědí, vědí jen o manželovi, který dostal předvolání v Kazachstánu. K důvodu změny příjmení nezletilé v roce 2015 zákonná zástupkyně uvedla, že se domnívali, že se vše již uklidnilo, postupovali to kvůli dceři a jejím dokladům, předtím dcera neměla otce zapsaného v rodném listu, u muslimů je dcera bez otce hanbou. Dcera neměla v Kyrgyzstánu žádné potíže, v návratu do vlasti jim brání strach z uvěznění zákonné zástupkyně kvůli manželovi, a dceři by se tak vedlo špatně. Vzhledem k nízkému věku nevyslechl správní orgán nezletilou přímo, ale prostřednictvím zákonné zástupkyně, neboť má za to, že je řádně a úplně zjištěn skutečný stav věci.

23. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava z pronásledování manžela, který uprchl z Uzbekistánu po událostech v Andižanu kyrgyzskými, kazašskými a uzbeckými bezpečnostními složkami, které spolupracují, a v této souvislosti ze zatčení a uvěznění z důvodu krytí jeho osoby. V případě nezletilé se pak zákonná zástupkyně obává její špatné situace na základě uvedeného s ohledem na potíže rodičů.
24. Po posouzení tvrzení žadatelky o mezinárodní ochranu správní orgán dospěl k závěru, že tato v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že jmenované žadatelky vyvíjely ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byly azylově relevantním způsobem pronásledovány. Žadatelka v průběhu řízení uvedla, že nemá žádné politické přesvědčení, neuvedla, že by se jakékoli politické činnosti v zemi původu věnovala, pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod jmenovaná v řízení nedeklarovala, a to ani u sebe ani u nezletilé, u které navíc nelze s ohledem na její nízký věk takové aktivity předpokládat. Po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán k závěru, že by žadatelky mohly ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jejich rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jim takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
25. Jmenovaná deklarovala obavu z potíží manžela v souvislosti s možným prozrazením jeho pravé identity, neboť tento po útěku z Uzbekistánu v roce 2005 na území

Kyrgyzstánu a Kazachstánu žil od roku 2005 nejprve na základě padělaných kazašských dokladů a později pravých dokladů vystavených na základě nepravé identity v Republice Kazachstán. V této souvislosti je nutno konstatovat, že z výpovědi žadatelky k jejímu dosavadnímu životu a okolnostem odchodu ze země, nelze dovodit skutečnost, že vůči žadatelkám bylo ze strany státních orgánů země původu, tedy Kyrgyzské republiky, v minulosti postupováno cíleně jakkoli diskriminačně či nepřiměřeně tvrdě, či že by takové jednání vůči žadatelkám bylo státními orgány tolerováno či přehlíženo z důvodů tzv. azylově relevantních a zákonem taxativně vyjmenovaných, popř. že by jim reálně takové jednání mělo v případě návratu do země hrozit. V řízení nebylo zjištěno žádné závažné jednání vůči osobě žadatelky, ze strany státních orgánů ani ze strany jiných subjektů z důvodu její rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, jmenovaná sdělila, že ona sama i nezletilá jsou bez politického přesvědčení, žádné aktivity v tomto ohledu ani v řízení nedeklarovala. Správní orgán tak nevyhodnotil postavení žadatelky a její nezletilé dcery v zemi původu s ohledem na její dosavadní životní styl jako jakkoli nerovnoprávné s omezenými právy v jakémkoli směru, jmenovaná žila v hlavním městě B., pracovala, volně cestovala, žádné potíže se státními orgány doposud neměla. Správní orgán tak neshledal, že by žadatelka mohla mít odůvodněnou obavu z pronásledování z azylově relevantních důvodů, či že by jí takové pronásledování reálně hrozilo v případě návratu do vlasti. Ke stejnému závěru došel správní orgán i v případě nezletilé. Pokud jmenovaná deklaruje obavu z případného vyšetřování či dokonce zatčení své osoby v souvislosti s nepravou identitou svého manžela, který je státním příslušníkem jiné země, konkrétně Uzbekistánu, pak samotné šetření kyrgyzskými státními orgány v dané věci, pokud jmenovaný vědomě dlouhodobě podváděl státní orgány Kyrgyzstánu a Kazachstánu, kde po útěku z Uzbekistánu v roce 2005 pobýval, za reálně hrozící pronásledování žadatelky a její nezletilé dcery ve smyslu zákona o azylu rozhodně označit nelze. Jmenovaná v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 16. 6. 2016 tvrdí, že rodinu v současné době pronásleduje tajná služba Kyrgyzstánu a Kazachstánu, které spolupracují, a dále uzbecká policie. K takovému závěru však správní orgán po zhodnocení výpovědi žadatelky a jejího manžela v řízení nedošel, když ani manžel žadatelky skutečnost o cíleném hledání rodiny bezpečnostními složkami na území Kyrgyzské republiky v místě bydliště matky žadatelky v oblasti jezera I. vlastní výpovědí ze dne 17. 6. 2016 nepotvrdil. Manžel uvedl, že v Kyrgyzstánu nikdo proti nim nic nepodnikl, žádné potíže neměli, v případě policisty, který se vyptával na jeho osobu synovce žadatelky v místě pobytu na návštěvě u matky žadatelky, se jednalo o kontrolní otázky stran pobytu neznámého člověka ve vesnici v souvislosti s častými krádežemi dobytka v oblasti. Manžel žadatelky výslovně během pohovoru dne 17. 6. 2016 na dotaz uvedl, že jeho manželka věc zprostředkovaně špatně pochopila, když si učinila závěr o návštěvě bezpečnostních složek motivované přímo osobou jejího manžela, resp. zájmem o něho v souvislosti s jeho identitou a případným navrácením do Uzbekistánu. V samostatném správním řízení vedeném ve věci manžela žadatelky, který je státním občanem Uzbekistánu, bylo předložením předvolání kazašské policie zjištěno, že manžel žadatelky byl od roku 2016 opakovaně na policii v Kazachstánu předvolán v neuvedené věci. Byť Kyrgyzskou republiku obecně nelze označit jako zemi s vyspělou demokracií a ze zjištěných informací k situaci v zemi vyplývá i skutečnost, že se tato chudá středoasijská země potýká s řadou potíží, pouhé takové konstatování pro učinění

závěru o možném pronásledování žadatelky a její nezletilé dcery nepostačuje, v konkrétní situaci žadatelek žádné takové skutečnosti provedeným řízením reálně zjištěny nebyly ani nebyly zjištěny závažné informace, na základě nichž by se tak měl správní orgán důvodně domnívat. Za takovou informaci nelze vyhodnotit předvolání žadatelky na prokuraturu v B. Z obsahu doloženého dokumentu nevyplývá skutečnost, že jmenovaná je hledanou osobou, ani skutečnost, že je osobou podezřelou, či obviněnou, tím méně, že by se v takové situaci měla ocitnout z azylově relevantních důvodů, což je pro hodnocení věci zásadní. Poučení o předvedení předvolané osoby je standardním postupem, přičemž pokud by jmenovaná byla předvolána za účelem podání vysvětlení stran padělané totožnosti jejího partnera a otce nezletilé, pak takovou skutečnost nelze vyhodnotit jako jakkoli nepřiměřenou či nespravedlivou a ve své povaze ji posoudit jako pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žádné systematické terorizování rodiny kyrgyzskými státními orgány z azylově relevantních důvodů správní orgán nezjistil, přičemž pokud žadatelka vědomě podvedla úřady v souvislosti s uzavřením manželství a dokonce pokud nechala vědomě změnit nezletilé příjmení na základě falešné identity svého partnera, musí si tak být vědoma, že právní odpovědnost před státními úřady Kyrgyzské republiky bude muset nést, stejně tak by tomu bylo i v ČR. Nutno dodat, že v Kyrgyzské republice páry zcela běžně uzavírají pouze sňatky náboženské dle zvykového práva, k dalšímu cílenému klamání úřadů nebyla jmenovaná nucena žádnou zvlášť závažnou vyhrocenou životní situací, pod tlakem tíživých okolností událostí bez jiné možnosti. Pokud by žadatelka a zejména pak její manžel, který je občanem Uzbekistánu, pociťoval reálnou obavu z pronásledování v zemi svého původu a cítil obavu o svoji bezpečnost, neboť se deset let od odchodu ze země svého původu nacházel na území sousedního státu, pak je přinejmenším nelogické, že nehledal účinnou ochranu mimo území blízké Uzbekistánu a dokonce předložil matričnímu úřadu v Kyrgyzstánu svůj uzbeký rodný list v souvislosti se zápisem do rodného listu svého dítěte, v roce 2015 uzavřel sňatek na padělanou identitu a podílel se na změně příjmení své dcery v témže roce.

26. Mezinárodní ochrana ve formě azylu je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k řešení situace osob, které jsou případně nuceny čelit potížím vzniklým úmyslným porušováním zákonů země své státní příslušnosti. Správní orgán z žadatelkou poskytnutých informací během řízení nedošel k závěru, že by konkrétně vůči osobě žadatelky a její nezletilé dceři měly kyrgyzské státní orgány cíleně postupovat jakkoli nepřiměřeně tvrdě a odlišně, a to právě ze zákonem taxativně vyjmenovaných důvodů pro udělení azylu.
27. Pokud jde o osobu nezletilé, tato přicestovala do ČR bez potíží ze země původu v doprovodu své tety až rok a půl od odjezdu svých rodičů, před odjezdem absolvovala dokonce zkušební cestu do sousedního Kazachstánu, neměla doposud v zemi svého původu žádné reálné potíže se státními orgány Kyrgyzské republiky z azylově relevantních ani jiných důvodů. Jediné potíže, které lze v případě návratu do země její státní příslušnosti v případě nezletilé reálně předpokládat, mohou být zcela pochopitelně potíže vzniklé nelegálním postupem jejích rodičů stran změny její totožnosti, ke kterému tito nebyli donuceni žádnou zvlášť tíživou situací v roce 2015.

Takové potíže, kterým budou v zemi původu ale s ohledem na věk dítěte čelit její rodiče, zejména pak matka, která je taktéž státní občankou Kyrgyzské republiky, však za pronásledování z azylově relevantních důvodů ve smyslu zákona rozhodně není možné vyhodnotit.

28. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude

zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit

azyly z humanitárního důvodu. Správní orgán se v této souvislosti zabýval celkovou situací výše jmenovaných a přihlédl i k jejich věku a zdravotnímu stavu. Žadatelka v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že jejich zdravotní stav je dobrý, žalobkyně a) má z důvodu stresu potíže se zhoršenou hybností levé ruky. V průběhu správního řízení žadatelka nedoložila v tomto ohledu žádné závažné informace, na základě nichž by měl správní orgán dojít k závěru, že existuje zvláštní zřetele hodný důvod k udělení tohoto zvláštního pobytového statusu jmenovaným. Pokud jde o rodinnou a osobní situaci žadatelky resp. zákonné zástupkyně nezletilé, správní orgán konstatoval, že jmenovaná je dospělou a ve svém rozhodování nezávislou osobou bez zdravotních či jiných závažných potíží, je práceschopná, schopná cestovat. Správní orgán nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

29. Žadatelka konečně neuvedla a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadatelce a nezletilé hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dle informace OAMP k bezpečnostní a politické situaci v zemi z června 2018 Kyrgyzstán – kyrgyzské zákony neumožňují trest smrti udělit. Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žadatelce o mezinárodní ochranu a její nezletilé dceři hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž k takovému závěru nedošel. Jmenovaná ani její nezletilá dcera neměla nikdy v zemi původu žádné problémy se státními orgány země, přičemž zemi původu neopouštěla či ze země neprchala na základě cíleného nepřiměřeného či ponižujícího jednání kyrgyzských státních orgánů či jiných subjektů vůči její osobě či nezletilé, byť by se tak dělo zprostředkovaně vlivem potíží jejího manžela, který není státním příslušníkem Kyrgyzské republiky, a na základě kterých by měl správní orgán vyvozovat reálně hrozící vážnou újmu v případě návratu žadatelky a nezletilé do země jejího původu. Jmenované odešly ze země původu zcela plánovaně a legální cestou, nezletilá i přes žadatelkou vyjádřené obavy, pobývala na území Kyrgyzstánu ještě rok a půl po odchodu žadatelky z Kyrgyzstánu do ČR, a to z velké části v místě původního bydliště v B. či v létě v místě pobytu matky žadatelky. V řízení nebyly shledány žádné cílené překážky k vycestování nezletilé ze strany státních orgánů rok a půl po odchodu rodičů, rodiče nezletilé zajistili prostřednictvím jiných osob v Kyrgyzstánu nepravou plnou moc, zjevně nikoli na základě tíživé situace s ohledem na jednání státních orgánů, ale na základě faktu, že jimi původně poskytnutá plná moc již byla časově neplatná a ani jeden z rodičů se nenacházel na území Kyrgyzstánu. Nezletilá neměla žádné faktické překážky k vycestování, a to ani za situace, kdy vycestovala bez rodičů, pouze se svojí tetou přes území Kazachstánu, jehož doklady její otec zneužil k vytvoření nové identity (navzdory nepodloženému tvrzení zákonné zástupkyně o

aktivní spolupráci tajných služeb složek tří zemí, včetně Kyrgyzstánu a Kazachstánu a navzdory obavě o zneužití dítěte k vydírání a uvěznění rodičů). Dále ačkoli doposud zákonná zástupkyně neměla naprosto žádné potíže se státními orgány Kyrgyzské republiky, nezletilou při odchodu ze země zanechala a odcestovala bez ní navzdory deklarované obavě o její bezpečnost s odůvodněním, že nechtěla riskovat, protože nevěděla, do čeho jde, a dále protože by údajně nedostala vízum. Z výpovědí zákonných zástupců nezletilé pak vyplývá, že ani oni dva necestovali z Kyrgyzstánu společně, zatímco žadatelka cestovala na švýcarské vízum vydané za účelem léčby, její manžel cestoval na litevské vízum, přičemž nezletilá následně přicestovala na základě uděleného víza se svojí tetou bez jakýchkoli obtíží. V řízení dále nebyla zjištěna žádná reálná indicie o cílené aktivní spolupráci tajných bezpečnostních služeb Kyrgyzstánu, Kazachstánu a policie Uzbekistánu stran s cílem činit jakékoli nestandardní a závažné kroky vůči osobě žadatelky a její nezletilé dceři z důvodu postupu jejího manžela, resp. otce nezletilé, které by bylo možno ve své povaze vyhodnotit za vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Pokud jde o případné vyslechnutí či vyšetřování jmenované v Kyrgyzstánu stran nepravé identity manžela na základě žádosti kazašských úřadů v případě návratu do země, lze jen konstatovat, že případného šetření stran padělané totožnosti manžela ze strany státních orgánů si jmenovaná musela být vědoma od počátku vztahu s partnerem, nejedná se zde o žádný neoprávněný zásah státních orgánů do práv žadatelky a její nezletilé dcery. Pokud jde o situaci žadatelky, lze pouze konstatovat, že v roce 2015 vědomě uzavřela bez vážného důvodu neplatný sňatek s osobou pod fiktivní identitou na základě předchozích padělaných dokladů, dále nechala změnit dosavadní příjmení nezletilé podle falešného příjmení partnera, a v tomto směru bude nadále jistě nucena čelit administrativním a právním těžkostem po zjištění stavu věci ze strany kyrgyzských státních orgánů, a to zcela oprávněně. Jmenovaná uvedla, že o událostech v uzbeckém Andižanu v roce 2005 v podstatě nic nevěděla, všechny informace, včetně informací o dalších osobách a rodině manžela v Uzbekistánu má zprostředkovaně od manžela, se kterým začala žít tři roky po jeho odchodu z Uzbekistánu, kdy ona sama zpočátku neznala jeho pravou identitu, nepodílela se ani na jeho odchodu ze země ani na procesu padělání dokladů, doposud v zemi své státní příslušnosti žila bez jakýchkoli potíží. Skutečnost, že manžel jmenované obdržel předvolání kazašské policie v roce 2016, neměla žádný reálný vážný dopad do života jmenované a její nezletilé dcery a jejich bezpečnosti, nezletilá opakovaně v roce 2017 překročila kyrgyzsko-kazašskou státní hranici, byly jí vydány za účelem vycestování platné doklady a byť ani jeden z rodičů nebyl v zemi přítomen, bylo jí bez potíží umožněno s tetou vycestovat mimo území země původu. U nezletilé nebylo výpovědí zákonné zástupkyně v řízení zjištěno, že by tato opouštěla zemi původu za vypjaté tíživé situace pod tlakem intenzivního a opakovaného jednání vůči její osobě, či že by měla jakékoli těžkosti vlivem jednání jejích rodičů ze strany státních orgánů Kyrgyzské republiky. Nezletilá navštěvovala mateřskou školu, pobývala se svojí tetou v místě původního bydliště rodičů tedy v B., z důvodu stesku po rodičích a velkých veder cestovala ke své babičce k jezeru I. Tento fakt rozhodně nepodporuje obavu vyjádřenou žadatelkou v rámci provedeného řízení o cílené spolupráci tajných služeb tří zemí a možném cíleném vydírání státních orgánů prostřednictvím nezletilé, kterou zanechali v Kyrgyzstánu u příbuzných v roce 2016, nelze se tedy domnívat, že by se tak mělo stát aktuálně v případě jejich návratu do země původu. V řízení nebylo shledáno žádné reálné jednání kyrgyzských státních orgánů vůči osobě žadatelky a její nezletilé dceři,

tím méně jednání, které by ve své povaze a intenzitě bylo možno vyhodnotit jako vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Manžel žadatelky skutečnost o cíleném hledání rodiny bezpečnostními složkami na území Kyrgyzské republiky v místě bydliště matky žadatelky v oblasti jezera I. vlastní výpovědí ze dne 17. 6. 2016 vyvrátil, že informaci manželka zřejmě špatně pochopila. O reálných obavách ze zacházení ze strany státních orgánů Kyrgyzstánu vůči osobě žadatelky a její nezletilé dceři doposud nesvědčí ani postup žadatelky a jejího manžela stran úředního zápisu do rodného listu nezletilé. Stran doloženého předvolání na prokuraturu P. obvodu města B. správní orgán konstatoval, že z obsahu doloženého dokumentu nevyplývá skutečnost, že jmenovaná je hledanou osobou, ani skutečnost, že je osobou podezřelou, či obviněnou. I pokud by tomu tak bylo, mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k řešení situace osob, které jsou předvolány k podání vysvětlení či případně nuceny čelit potížím vzniklým vlastním jednáním, úmyslným porušováním zákonů země své státní příslušnosti, či které jsou účastníky šetření takového jednání ze strany státních orgánů jako svědci. Případná spolupráce kazašských a kyrgyzských státních orgánů, po zjištění podvodu ze strany partnera žadatelky, který je občanem Uzbekistánu, je aktuálně zcela logická, nelze ji však hodnotit jako cílené represivní jednání vůči osobě žadatelky a její nezletilé dceři, ale jako zcela oprávněné šetření stavu věci. Správní orgán z žadatelkou poskytnutých informací během řízení nedošel k reálnému závěru, že by konkrétně vůči osobě žadatelky a její nezletilé dceři měly v této souvislosti kyrgyzské státní orgány cíleně postupovat jakkoli nepřiměřeně tvrdě, když se tak doposud nikdy nestalo ani v jiných souvislostech. K takovému závěru nepostačuje pouhý fakt, že Kyrgyzskou republiku nelze obecně hodnotit jako zemi s vysokým stupněm demokracie, ze zjištěných informací o situaci v zemi vyplývá, že se bezesporu vyskytují i případy porušování lidských práv, v konkrétním případě žadatelky a její nezletilé dcery však takové skutečnosti zjištěny nebyly. Nic nenasvědčuje ani tomu, že by žadatelka a její nezletilá dcera měly být v případě návratu do země původu jakkoli postiženy za svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany v zahraničí. Dle Informace MZV ČR č. j. 111008/201/-LPTP ze dne 16. 5. 2018 je návrat občanů do Kyrgyzstánu a jejich zařazení do společnosti většinou bezproblémový, mnoho občanů může dlouhodobě pracovat a pobývat v zahraničí, a to i zcela neoficiálně. Dle obsahu informace může v některých případech u navracejících se osob, pokud dojde k zahájení řízení, docházet k použití nestandardních metod ze strany vyšetřujících orgánů. Správní orgán po vyhodnocení těchto informací ve vztahu k celkové konkrétní situaci žadatelky a nezletilé konstatuje, že obě žadatelky disponují platnými kyrgyzskými cestovními doklady, s vycestováním ze země svého původu neměly žádné potíže, a není tedy důvod se domnívat, že by se jmenovanými mělo být zahajováno či vedeno jakékoli nestandardní řízení v této souvislosti, které by zároveň mělo nést vysoké riziko takového zacházení s osobou žadatelky a její nezletilé dcery státními orgány země, které by ve své povaze bylo možno vyhodnotit jako reálně hrozící vážnou újmu ve formě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Dle informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci v zemi z června 2018 zákon v Kyrgyzstánu poskytoval svobodu pohybu, zahraničního cestování a právo občanů na emigraci a repatriaci, kyrgyzské úřady tato práva obecně respektovaly. Vláda dále dle informace spolupracovala s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) a dalšími organizacemi

při poskytování ochrany a pomoci osobám vnitřně vysídleným či navracejícím se. Po zhodnocení výpovědi žadatelky a nezletilé o okolnostech jejího pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jejich hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů, nedospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že by žadatelkám v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

30. Správní orgán posuzoval také otázku, zda jim v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů, zejména pak z Informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci v zemi z června 2018, je správnímu orgánu rovněž známo, že bezpečnostní situace v zemi původu je stabilní, v zemi původu žadatelek neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadatelkám za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, dlouhotrvající problém kyrgyzsko-uzbeckých hranic se s nástupem nového uzbeckého prezidenta pomalu dařilo řešit.
31. Případné vycestování žadatelek po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelkou nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Správním orgánem nebylo zjištěno, že by neudělením mezinárodní ochrany a vycestováním jmenovaných do země původu k porušení mezinárodních závazků ČR, včetně respektování práva na rodinný a soukromý život, jmenované nemají žádné trvalé vazby na ČR, v tomto ohledu žadatelka neuvedla žádné relevantní skutečnosti.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

32. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
33. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
34. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

35. Podle § 14a zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
36. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy se žalovaný nezabýval motivy k předvolání žalobkyně a nezjišťoval, v jakém postavení měla být žalobkyně slyšena, soud konstatuje, že tato námitka důvodná není. Žalovaný se předvoláním žalobkyně a) i jejího manžela podrobně zabýval na str. 10, 11 napadeného rozhodnutí, odůvodnil, proč z předvolání nelze dovodit azylovou relevanci.
37. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je v režimu zákona o azylu důkazní břemeno rozděleno mezi žadatele a stát tím způsobem, že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, čj. 5 Azs 116/2005-58, nověji pak 5 Azs 106/2018 – 30 ze dne 17. 1. 2019). S touto skutečností souvisí i možnost získávání informací žalovaným a zásada důvěrnosti, podle níž se informace nezískávají od údajných původců pronásledování nebo vážné újmy. Zejména tedy nelze v průběhu řízení získávat informace od: státu původu; strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu; nebo nestátních původců pronásledování nebo vážné újmy (srovnej Kosař, D., Molek, P., Honusková, V., Jurman, M., Lupačová, H.: Zákon o azylu. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2010, s. 286). V této souvislosti soud neshledal podstatné návrhy na dokazování zákonem o státním zastupitelství v Kyrgyzstánu, když sama žalobkyně uvádí, že z předvolání není zřejmé, v jakém procesním postavení se má nacházet. Pokud žalobkyně odkazovaly na webové stránky, ze kterých vyplývá, že v Kyrgyzstánu je rozšířeno mučení v souvislosti s trestním řízením či ve věznicích, k těmto odkazům žalobkyně a) nebyla schopna uvést podrobnosti, aby soud mohl posoudit, měla-li žalobkyně a) možnost tyto důkazy uplatnit v řízení před správním orgánem. Pokud byla soudem vyzvána, ať navrhované důkazy soudu předloží v listinné podobě, toto neučinila. Dále soud zdůrazňuje, že horší úroveň dodržování lidských práv v zemi původu neznamená, že vážná újma hrozí přímo žalobkyním (tuto otázku žalovaný pak posuzoval velmi pečlivě).
38. Namítaly-li žalobkyně, že v zemi původu dochází k diskriminaci Uzbeků, toto tvrzení se prvně objevuje až v žalobě, žalobkyně a) dříve nic takového netvrdila, naopak z výpovědi jejího manžela plyne, že žádné potíže v Kyrgyzstánu neměl, proto ani nejsou relevantní odkazy na webové stránky zabývající se v obecné rovině diskriminací.

39. Lze se ztotožnit s názorem žalovaného, že z pouhé skutečnosti, že žalobkyni přišlo předvolání v dále nezjištěné věci, nelze dovodit důvody ve smyslu § 12 zákona o azylu, žalobkyně a) v řízení žádné uplatňování politických práv netvrdila, azylově relevantní rozměr soud neshledal ani v samostatném řízení o žalobě manžela žalobkyně a). Nebyly zjištěny žádné indicie, že by žalobkyni na základě tohoto předvolání hrozila vážná újma, žalobkyně hrozbu mučení ani sama netvrdila (až v žalobě), stejně jako netvrdila, že se obává, že by jí bylo upřeno právo odepřít výpověď, či že by dceři hrozilo odebrání rodičům. Správní orgán není povinen domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59).
40. Žalobkyně namítaly, že pokud je byt jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé či že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí žadatel, žalovaný nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování; naopak, musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu. Správní orgány a soudy však nemají vycházet z ničím nepodložených domněnek a spekulací žadatelů. V projednávaném případě nebylo s jistotou zjištěno, v jaké věci předvolání žalobkyni obdržela, ale z této skutečnosti mu nelze automaticky přisuzovat azylovou relevanci, když žalovaný podrobně popsal, z jakých důvodů ji neshledal (zejména, že žalobkyně a) ani žalobkyně b) žádné potíže ve vlasti nikdy neměly, bez problémů vycestovaly, tvrzení žalobkyně a) o tom, že manžela hledala tajná služba, sám manžel vyvrátil, nikdo z nich jakékoli politické názory neprojevoval, s výjimkou manžela v roce 2005...). Pokud žalobkyně uvádí, že se jim s manželem nedařilo opatřit doklady k vycestování, pak nijak nespecifikuje, z jakého důvodu, důvod žalobkyně ani sama nevěděla, nic nenasvědčuje, že se tak stalo z důvodu zájmu státních složek o její osobu či o osobu manžela.
41. Je zřejmé, že v posuzovaném případě nejsou dány žádné okolnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobkyně nebyly ve vlasti nikdy nijak politicky aktivní, nebyly členem žádné politické strany ani hnutí, nijak své názory neprojevovaly. Jakékoli obtíže v zemi původu nikdy neměly, nejsou ani žádné náznaky, že je dán odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Nebezpečí, že by žalobkyním bylo přičítáno politické přesvědčení manžela, nehrozí, manžel žalobkyně a) politicky aktivní nijak není, svůj politický názor projevil jednorázově před 14 lety (ve vztahu k datu rozhodnutí žalovaného) na demonstraci proti bývalému prezidentu, kde byl jako jeden z davu, od té doby žádné názory neprojevoval, už vůbec ne ve vztahu k současné vládě a současnému prezidentovi Uzbekistánu.
42. Pokud jde o namítané mučení otce manžela žalobkyně a), takové skutečnosti její manžel v žádném ze tří pohovorů před správním orgánem neuvedl, není zřejmé, na základě jakých informací toto žalobkyně a) dovozuje. Ohledně uvěznění bratra

manžela žalobkyně a), manžel žalobkyně a) vypověděl, že šlo o synovce, zadržela jej dopravní policie, když vozidlem převážel drogy, synovec se událostí v Andižanu nijak neúčastnil, měl zemřít následně ve vězení v roce 2009. Soud má za to, že pokud v roce 2008 dopravní policie při rutinní kontrole zatkla synovce manžela žalobkyně a) v Uzbekistánu, nemá to azylovou relevanci ve vztahu k žalobkyni a), ani b), a to i za předpokladu, že drogy skutečně byly podstrčené, neboť synovec se událostí v Andižanu vůbec neúčastnil.

43. Žalobkyně dále namítaly nesprávný postup žalovaného, když se nedostatečně zabýval situací nezletilé žalobkyně b). Případem nezletilé se žalovaný správně zabýval v souvislosti s azylovým příběhem jejích rodičů, když u nezletilé žádné azylově relevantní skutečnosti týkající se výlučně její osoby tvrzeny ani zjištěny nebyly. Žalovaný neměl žádný důvod zkoumat, jaká by byla teoreticky situace nezletilé, kdyby byla nuceně odloučena od rodičů, když žádná taková obava nebyla žadatelkou vůbec zmíněna.
44. Žalobkyně a) měla za to, že se žalovaný nesprávně nezabýval tím, že za nezletilou podala žádost o mezinárodní ochranu pouze sama žalobkyně a) jako její matka, žalovaný nevyžadoval souhlas druhého rodiče. Tato námitka není důvodná s ohledem na znění § 3 odst. 4 zákona o azylu, podle kterého jde-li o žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou rodičem nezletilého dítěte za toto dítě, souhlas druhého rodiče s podáním žádosti se nevyžaduje.
45. Žalobkyně namítaly nezákonnost rozhodnutí, když o žádosti žalobkyně b) žalovaný nerozhodl samostatným výrokem. Tato námitka není důvodná, neboť obě žalobkyně jsou ve výroku uvedeny, žádný právní předpis nestanovuje nutnost rozhodovat o každém účastníkovi samostatným výrokem (a neučinil tak ani soud v této věci). Odkazovaný případ zmiňovaný žalobkyněmi je odlišný, kdy nezletilá osoba byla toliko uvedena v odůvodnění rozhodnutí, nikoli ve výroku samotném.
46. Další námitkou je, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl přezkoumatelné důvody, které jej vedly k tomu, že nezletilou žalobkyni b) nevyslechl. Žalobkyni b) bylo v době, kdy byl veden pohovor s žalobkyní a) jako její zákonnou zástupkyní, pouhých šest let. Žalobkyně a) k žádosti nezletilé podrobně vypovídala více než hodinu, žádný požadavek na osobní výslech nezletilé nevznesla. Žalovaný pak svůj postup odůvodnil na str. 4 napadeného rozhodnutí. V žalobě pak žalobkyně a) ani netvrdí, co by z výslechu žalobkyně b) mělo být zjištěno, co nemohla uvést žalobkyně a) jako matka nezletilé. Tato námitka tak důvodná není, žalovaný postupoval zcela správně.
47. Žalobkyně také namítaly, že rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu podle ustanovení § 14 azylového zákona je nepřezkoumatelné. Žalovaný úřad se totiž nezabýval
nejlepším
zájmem nezletilé žalobkyně b), zejména tím, že na území ČR je již integrována, navštěvuje zde základní školu, přičemž prospívá s vyznamenáním. Předně žalobkyním nelze přisvědčit, že v řízení o azylu se zkoumá nejlepší zájem dítěte. Nejlepší zájem dítěte se totiž zkoumá (posuzuje) ve vztahu k přiměřenosti správního vyhoštění (či

obecně v pobytových otázkách a s tím souvisejících řízeních). Tato otázka v azylovém řízení z povahy věci, dle ustálené judikatury, nenachází své místo (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 166/2016 - 28, či ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 - 32).

48. Smysl humanitárního azylu spočívá v tom, že rozhodující správní orgán má možnost poskytnout azyl i v situacích, na něž důvody uvedené v § 12 a § 13 zákona o azylu nedopadají. Správní orgán tak může reagovat na takové situace, které v době přijímání zákona o azylu nebyly jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu předvídatelné a v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). V tomto řízení se bez dalšího přímo nezkoumá nejlepší zájem dítěte (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 166/2016 - 28). Nejlepší zájem dítěte má být primárně zkoumán ve vztahu k přiměřenosti správního vyhoštění. Nelze však vyloučit, že případ hodný zvláštního zřetele (důvod pro udělení humanitárního azylu) bude ojediněle nepřímým spojením i s nezletilým dítětem, nepůjde však přímo o nejlepší zájem dítěte (např. u matky se může rozvinout hluboká duševní nemoc vyvolaná stresem spojeným s dopadem výsledku azylového řízení na život jejího dítěte). Ani humanitární azyl nemá sloužit k legalizaci pobytu cizince. Tento druh ochrany připadá v úvahu typicky u osob zvláště těžce postižených či nemocných, případně v kombinaci s vysokým věkem, nebo u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). V takovéto situaci však žalobkyně nejsou, není proto namístě aplikovat ani ustanovení týkající se humanitárního azylu. V této souvislosti tak nemůže být rozhodná skutečnost, jaké jsou studijní výsledky nezletilé, proto je nadbytečný důkaz vysvědčením žalobkyně b).
49. Žalobkyně konečně spatřují hrozbu vážné újmy, neboť v současné době roste napětí mezi Kyrgyzstánem a Uzbekistánem. Vzhledem ke stálému napětí na kyrgyzsko-uzbecké a kyrgyzsko-tádžické hranici MZV ČR nedoporučuje cestovat do provincií Batken, Osh a Jalal-Abad na západě a jihozápadě Kyrgyzstánu. V uvedených provinciích často dochází k incidentům mezi pohraničníky zmíněných zemí, část hranice mezi Kyrgyzstánem a Uzbekistánem je pravděpodobně zaminována. ČR je za současné situace jediným státem, kde mohou realizovat svůj rodinný život. Vycestování žalobkyň by mělo za následek zcela zásadní porušení práva na rodinný život podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
50. Soud při jednání provedl důkaz předložený žalobkyní – Kyrgyzstán: Doporučení pro cestovatele, z této listiny vyplývá, že část hranice mezi Kyrgyzstánem a Uzbekistánem je pravděpodobně zaminována, je doporučeno požívat výhradně oficiální hraniční přechody. Z tohoto důkazu však nijak nevyplývá, že by ČR byla pro žalobkyně jediným místem, kde lze realizovat jejich rodinný život, nelze uzavřít, že by přes hranice nebylo možné přejít přes oficiální hraniční přechody. Z Informace OAMP Kyrgyzstán, ze dne 20. 6. 2018, vyplývá, že dlouhotrvající problém kyrgyzsko-uzbeckých hranic se s nástupem nového uzbeckého prezidenta pomalu dařilo řešit.

Žalobkyním nic nebrání realizovat rodinný život spolu s manželem v jeho vlasti – Uzbekistánu, pokud by to nebylo možné v Kyrgyzstánu.

51. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018 - 32 pak uvádí, že „*aplikace zákona o azylu se nemůže dostat do kolize s mezinárodními závazky České republiky, které vyplývají z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), který garantuje ochranu v situacích skutečně nepřiměřeného zásahu do soukromého či rodinného života cizince. Proto ani při posuzování otázky možného udělení doplňkové ochrany nelze odhlížet od čl. 8 Úmluvy. Nejvyšší správní soud konstatuje, že samotná existence rodinného života automaticky neznamená povinnost udělit doplňkovou ochranu za účelem jeho realizace. Je třeba zkoumat, zda případné vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky; zejména, zda se nemůže jednat o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji dlouholeté manželství či dokonce rodinu s dětmi, aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny, (ne)bylo možno vyloučit pravděpodobnost reálné zpětné integrace v zemi původu cizince.*“
52. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, pak Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval: „*Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.*“ Obdobně v rozsudku ze dne 2. ledna 2012, č. j. 6 Azs 35/2011 - 47, se uvádí: „*Není vyloučeno podřadit některé zásahy do rodinného života pod důvody pro udělení doplňkové ochrany, např. případy, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné a osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky.*“
53. Případné vycestování žalobkyň nebude v souladu s touto judikaturou znamenat zásah do jejich života natolik, aby znamenal porušení článku 8 Úmluvy. Žalobkyně v ČR žádné vazby nemají, mezinárodní ochrana nebyla udělena ani manželovi žalobkyně a), žaloba v jeho věci proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany byla též soudem zamítnuta. Soud tak shledal správným i rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany.
54. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměly úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. května 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně